

L'endrea de llibres: trobada d'itineraris (1 de 4)

Un relat de: [Perot](#)

L'ENDREÇA: TROBALLA D' ITINERARIS (1 de 4)

2 d'abril. Malgrat la incorporació imprevista, a darrera hora, d'algun llibre, segueixo creient que he de traslladar o jubilar -també- volums, opuscles, textos de filologia, de lingüística -general, hispànica, catalana-, que encara presideixen les prestatgeries principals de la meua saleta de treball. Obres que -com expressaria en un registre molt col.loquial- s'han anat omplint de pols, alguna potser florint-se, a mesura que jo m' allunyava de les preocupacions, dels interessos que em van dur a trucar a les portes de les Romàniques Hispàniques de la vella Facultat de Filosofia i Lletres...; obres a les quals ja ben poc havia hagut d' acudir darrerament , a fer-hi cap mena de consulta, atès el nivell d'escassíssima exigència acadèmica als últims cursos impartits al Batxillerat i als Preuniversitaris (en les seves distintes denominacions).

....

Sóc davant per davant dels llibres jubilables o traslladables, a la mateixa habitació, àmplia, fosca, de fesomia marronosa, que havia estat dormitori dels avis, i que de mica en mica, amb els anys (cinc, deu, vint, trenta; prop ja de quaranta...), he anat transformant en la meua sala d'estudi, primer; de treball, després. Fins ara. A partir d'aquest ara, ¿esdevindrà només simple refugi, pur refugi, una mena de cau on m'aixoplugo?

(Bo i despatxat l'antic mobiliari -un formidable armari mirall, el llit de matrimoni, poca cosa més que l'imprescindible...-, ben aviat diverses rengleres de prestatges, curulls -també ben aviat- de llibres, van començar a dissimular-ne les parets. Al bell mig de la sala, hi vaig instal.lar una petita tauleta, baixa i allargassada, de fusta de melis, acompanyada d'un butacó: aptes, l'una i l'altre, per a poder llegir amb certa comoditat, per a executar diverses de les variades feines a què pot obligar la professió d'ensenyant: des de correccions (més temudes pel docent que per l'alumne) fins a l'elaboració d'apunts, de gràfiques; o fins al retall de textos...En una de les parets cobertes de prestatges, empotrat com un prestatge més, el taulell-escriptori que al seu dia va acollir màquines d'escriure, faristols, material de papereria fàcilment imaginable: testimoni -com els llibres emmagatzemats- de la meua trajectòria d'estudiant i de professor; testimonis i protagonistes de tota una etapa -potser una època- : de l'evolució de tot un període de temps, en què havíem de recórrer al típex, als correctors de tinta vermella, als clixés per a ciclostil..., abans que s'imposés l'imperi de l'ordinador, una dictadura poc qüestionada, a la meua saleta, pel petit aparell de televisió i de DVD, d'arran d'un celobert d'escassa llum, prop del sofà on ara mateix la gosseta jau endormiscada, enmig del silenci protector, ancestral, maternal, el trencament del qual -una simple trucada de telèfon- pot arribar a trاسبalsar-me, a alterar-me...)

Al fons de l'estança, als prestatges de mà esquerra, trobo més o menys ordenat el conjunt de llibres llicenciables. (¿Com puc explicar-me aquesta aventura aparentment intel.lectual?) Drets, avançant cap a la dreta, van desfilant davant meu títols de comunicació, de lingüística general, de lingüística teòrica. Són els primers que em trobo. Estudis i tractats d'autors d'èxit entre els universitaris dels darrers 60, universitaris que jo -un més entre "ells"?- observava des del pati de la Facultat, o al bar, de vegades formant petit comitè amb qui no podia sospitar que arribaria a ser Conseller d'Obres Públiques, o acadèmic, o Director General de la Joventut. Contemplava combinacions de compromisos polítics amb renovacions intel.lectuals, tècniques; còcktels de barbes i pulcres afaitats; veïnatge -de vegades sospitós- d'anoraks i americana/camisa/corbata. Potser alguna vegada també combinat tot plegat amb algun àcid de l'època. O amb vins de sacristia emmarcant melodies de Xesco Boix). El sindicat de l'aiguabarreig. Primera concelebració dels qui recollien els mots que els poetes ens havien salvat, deien. I jo, en aparença poc més que un figurant de la pel.lícula, de l'espectacle, des de l'esporguiment de noi província -això és, de comarques- transplantat a la plaça de la Universitat de la capital, lluny ja dels antics companys de batxillerat (engolits pel món adult, desapareguts de la mateixa manera com ho havien fet els companys de jocs de carrer), sense altre equipatge que la petitesa, la por i els dubtes, sense altra actuació sexual que la del desig imposat per la societat . O la de la mirada i el pensament... Tanmateix, ja superats els cursos comuns de la meua inquietud, i deixats enrera més malament que bé els Palomeques, Guerreros, Rubios, Marcos, Vilanovas, Secos i Gomàs; i ja iniciats els estudis d'especialitat; el meu orgull soterrat començava a fer-se pas confiant en la redempció personal de la mà d'algunes deïtats del ram: autors que ara tinc davant, encara: Malmberg. Mounin. Piaget. Roca i Pons. Aranguren. Saussure. Sobretot, Saussure, sant Saussure: el "Curso de Lingüística general". (L'estructuralisme com una manera d'entendre la llengua, com un sistema els elements del qual són només definibles per la seva relació amb el conjunt. La teoria dels conjunts de l'època. No solament una manera d'entendre la llengua, com acabo d'anotar: Lévi Straus, Roland Barthes també descobrien estructures subjacents, sistemes, en qualsevol manifestació cultural, literària. Però, a mi, de l'estructuralisme, me n'interessaven els conjunts fònics o els camps semàntics. Per exemple, m'importava que el valor de cada unitat

de so -ho vaig aprendre aviat i ho vaig estar explicant fins quasi ahir- depengués de la seva situació dins el conjunt de peces fòniques de la llengua. Per aquesta raó no val el mateix una "e" catalana que una de castellana, encara que es puguin pronunciar igual...-vull seguir-me recordant, ara que l'evolució de la llengua em convida al pessimisme-. Etcètera, etcètera. Això, a l'època en què jo estava estudiant a la Facultat, encara no era als llibres de text de Batxillerat; i -no cal jurar-ho- no n'havien sentit parlar els meus bocabadats alumnes de les "classes de català" que, en aquells anys, impartia, als vespres, a la Biblioteca de la Diputació de la ciutat, o al CIC..., després d'haver obtingut un dels primers títols -potser el primer- de Llengua catalana que es van autoritzar després de la guerra civil dels pares i els avis.